

Přežití 2023 očima týmu “Vlci CMS”

Sesmolil: Simba

Inspirovali: Plaváček & Přežití 2023, Čolek, Maty

A byl pátek - den první.

Na startu u studánky pod Revikou je Maty - zástupce našeho týmu - první. Je fajn být občas první. Druhý je pořadajcí Plaváček, tým startovních asistentek Marta a Barča Plaváčkovi-Simbovi a já. Po převážení jídla, které se nakonec nekonalo, neboť osobní váha fakt nezváží 150g, vyráží náš hvězdný tým “Vlci CMS” ve složení Čolek-Maty-Simba vstříc nejlepšímu květnovému dobrodružství.

Chvilí studujeme mapku a rozhodujeme se nejít tam, kam jdou všichni - tedy na rozhlednu Doubrava a Chladnou studni, což je kopec jak sviňa - a raději volíme cestu kam nikdo nejde a mírnější kopce - směr Janův hrad, volitelný bod (1). Hned po startu vytahuje Čolek zásoby kešu oříšků a hroznového cukru a i Maty se posilňuje něčím dobrým.

První - a naštěstí i poslední - zabloudění nás čeká hned po startu - odbočujeme na špatnou cestu k Janovu hradu. Chyba po půl kilometru zjištěna, opravena a již na druhý pokus trefujeme tu správnou stezku. Počasí je krásné, akorát teplo, sluníčko sluníčkuje naprosto parádně. Pohoda.

Na Janově hradu se nejprve pohoupeme na houpačce, vyzkoušíme slack-line, vyfotíme se a pak si vytahujeme první úkol typu C - PODLEZOVANÁ. Cílem je udělat minimálně třicet týmových přepodlezů. Dáme jej i s mírným bonusem a svižně pokračujeme směrem volitelný bod (2) - sirná studánka Bič.

Cesta, která tam podle mapy vede, ve skutečnosti neexistuje - což je situace, která se bude během cesty mnohokrát opakovat. Při pokusu o obejití soukromých pozemků moc pěkné a moc velké chalupy nám pan majitel ochotně poradí, kudy dál, přestože se ho o to nikdo neprosí. A stejně nám radí blbě.

Po dobrodružném přechodu docela vodnatého potoka a houštiny kopřiv nalézáme - přes všechny špatné rady - Bič. Mám malinko výhodu, protože studánku jsem navštívil již v rámci Přežití před pár lety a nemusím tedy příliš pátrat v krajině, stačí zapátrat v paměti. Vyfotíme důkazní foto, ochutnáme siřičitou vodu a vytáhneme si úkol typu B - POMĚŘOVANÁ.

Máme poskládat 50 svých předmětů do řady delší stranou k sobě. Povinných je padesát. na maximální bonus potřebujeme zhruba 85. Nakonec v záchvatu nadšení - každý máme obrovskou spoustu děsně zajímavých a vtipných věcí - jich vyskládáme hodně přes stovku a nakonec musím kluky od vyskládávání dalších věcí odtrhnout téměř násilím. Ani délka cesty a dosah fotoaparátu nejsou neomezené.

Původně jsme chtěli pokračovat "na jistotu" na modrou a po ní přímo na první povinný bod - Sehrad. Nakonec - protože nám to tak pěkně šlape a počasí je luxusní - stáčíme kroky po červené na hřeben, směr Spletený. Příjemnou cestu zvládneme jen se dvěma zastávkami na občerstvení. To ostatně probíhá prakticky neustále. Čolek chroupá svoje kešu a hroznové cukříky, Maty také likviduje lukrativní zásoby domácích obložených chlebů.

Tři kila jídla jsou děsný luxus. Před startem jsme se rozhodli nějaké body za ušetřené jídlo vůbec neřešit. V minulých Přežitích dělal bonus/postih za jídlo - někdy ušetřené, jindy přenesené - zhruba zisk z jednoho až třech bodů - nebyl tedy pro celkový výsledek zásadně důležitý. V závislosti na celkovém bodovém zisku týmu tvořil zhruba 5-15% celkové sumy. Podle propozic k tomuto přežití můžeme za 9 kilo jídla přenesených od startu do cíle získat odhodem zhruba tolik, co za tři volitelné body včetně úkolů. Usoudil jsem tedy, že dokážeme dojít na více nepovinných bodů a na cennější nepovinné body, když potáhneme každý o tři kila jídla míň. A taky chci, aby si kluci užili to, že se motají pěknou krajinou, plní zajímavé / vtipné / náročné úkoly a mají z toho alespoň trochu radost. A ne aby se vláčeli co nejkratší cestou s těžkým báglem a hráli si na šerpy pod Everestem. Kyslík s sebou nemám..

Když po dvou úkolech zjišťujeme, že za přenesené maximum jídla dostane tým více bodů, než vydělá za procházení bodů a plnění úkolů za celé Přežití - v podstatě jsme se mohli celý pátek opalovat někde na koupáku s dvěma kilogramy zátěže v batohu, a náš bodový zisk by byl stejný - tak je nám jasné, že týmy, které nesou plnou bonusovou zátěž stejně nemůžeme nijak porazit - pokud dojdou do cíle - a přestáváme nějaké šetření jídlem řešit. Pokud zůstane, tak zůstane. Pokud ne, nic se neděje. Alespoň se dobře najíme.

Za chvíli jsme na nepovinném bodě Spletený vrch (7), kde potkáváme V+V+V, Římánky a Králíkův tým. Zapisujeme kontrolní údaj z rozcestníku a vytahujeme si úkol STAVĚNÁ - máme vystavět z libovolného přenositelného materiálu konstrukci, na které máme ve dvojici trávit minutu ve výšce minimálně 70 cm, spolu se všemi věcmi dvojice. Načasování je ideální. Kolem je spousta nakráčené starší smrkové kulatiny, ze které za chvíli postavíme něco jako tipi s podlázkou ve výšce zhruba metr. Tam se vystřídáme i s batohy a plníme tak úkol i s maximálním bonusem.

Protože pořád máme dost sil a je ještě světlo, zamíříme k vleku ve Slopném - oblíbeném to cíli mnoha Přežití. Původně jsme k tomuto bodu vůbec nechtěli jít - ale moji teammates šlapou jak hodinky, tak je škoda toho nevyužít.

Jo - hodinky. Domluvili jsme se, že budeme mít všeho povinného o jeden kus víc, kdyby někdo něco zapomněl, ztratil cestou, nebo se-to-pokazilo. No - nevím, co

se-může-pokazit na tenisáku, ale je dost blbě přijít o 600 bodů jenom proto, že se pokazí tenisák. A strategie se nám oplatila, protože Maty zapomněl tikitální hodinky doma. Naštěstí měl Čolek ještě digitální hodinkový náramek. Sice šel o přibližně dvě a půl hodiny pozadu, ale naštěstí po celou dobu Přežití pořád stejně pozadu. Takže stačilo čas jen korigovat, korigovat a korigovat, ...

Cesou opět míjíme V+V+V, kteří se již ukládají ke spánku pod luxusně vypadající celtou. Kolem osmé(?) se bahnitými cestami, zatarasenými na mnoha místech polomy, dostáváme na dolní stanici vleku, odkud zrovna odchází Jirkův tým a chvíli po nás přichází Králíkův tým. Pořizujeme důkazní foto a šlapeme na horní stanici, protože soudíme, že je tam lepší výhled a nikomu se nechce začínat ráno šlapáním do takového hnusného kopce.

Nahoře je výhled opravdu luxusní a je docela přelidněno - nacházíme zde již ubytované Káčkovce. Stavíme si přístřešek z mých turistických hůlek a Čolkovy cely, která se ukazuje být o metr užší, než bylo psáno na cedulce - tedy jen 2 x 3 m na místo 3 x 3 m. V případě deště budou krajní spáči pravděpodobně navlhli úměrně intenzitě srážek. Ale na déšť to nevypadá. Hvězdičky krásně svítí, v údolí se míhají světla aut. Začíná padat rosa. Údolí se halí do mlhy. Za chvíli chrníme jako kořata.

Ráno se budím docela brzo, kolem šesté (?). Já vím, že nemusím do práce - ale vnitřní hodiny asi ne, a ani ptáci si s hlukovým smogem nelámou hlavu. Chvilí si ještě lebedím ve spacáku a nechávám kluky chrnět. Sluníčko vylézá, zahání opar do údolí, lužní lesíky se cudně zahalí do bílé - budím kluky a sundávám celtu, ze které kape kondenzovaná voda. Ta je ostatně všude. Voda. Celta je mokrá oboustranně, všude jsou tuny rosy, kape i z letících ptáků, z pavouků, mokré jsou části spacáků, se kterými kluci během noci cestovali pryč z přístřešku a já je vtahoval zpět do sucha - ale občas jsem musel i spát a kluci v noci cestovali docela rychle.

Ještě jsme ve spacácích, když přichází sbalení Káčkovci a vyzývají nás na souboj - vyhraju zákeřně všechny tři zápasy a odchází. Asi hodinu nám trvá posnídat, zrušit přístřešek, zabalit se. Balení navozuje správnou atmosféru pro krátkou pochvalnou ódu na Čolka s Matym. Jako týmoví partáci byli super. Dokázali všechno zmáknout naprosto samostatně a dobře - postarat se o sebe, o své věci, o jídlo, Šlapali neuvěřitelně a našlapali toho mnohem víc, než jsem předpokládal - i než jsem ve skrytu duše doufal. Neremcali. Neptali se pořád, kdy už tam budem. Nepotřebovali každých pět minut napít. Nechtěli každého půl kilometru odpočívat. Dokonce si dokázali skoro napoprvé zavázat boty tak, že vydrželi zavázané. Prostě super dream-team.

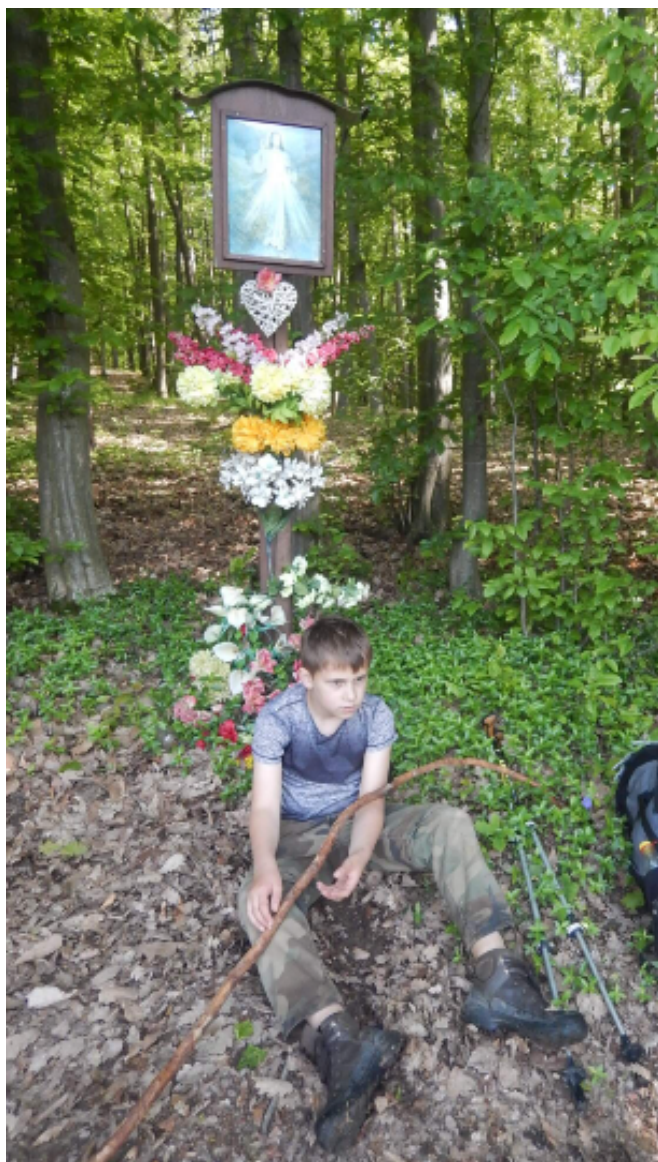
S promočenýma botama vyrážíme k vysílači na Homoli - volitelný bod (9). Cesta příjemně ubíhá, všude kolem nádherná příroda, výhledy, sluníčko, kytky, prostě moravská idylka, Čolek snědl třetí balení cukru a řekl třetí slovo. Maty přestal třikrát mluvit. Jo - všude je mokro a bahno. Tuhle informaci si můžete zařadit zhruba za každou druhou větu. Mokro. Bahno. Je. Všude.

Homoli jsme našli bez problémů a potkali tam Luigiho tým a po chvíli i tým Králíkův. Úkol PŘESKAKOVANÁ vypadal jednoduše - 200 přeskoků přes šesti metrový provaz roztočený zbylými dvěma členy týmu. Nakonec to tak jednoduché nebylo, protože provaz byl lehký, otáčel se nepravidelně a měl tendenci zadržovat o sebemenší nerovnost. Nepomohlo ani zatížení středu závažím. Nakonec jsme úkol splnil na blízke asfaltce, spolu s ostatními dvěma týmy. Dokonce s mírným bonusem.

A šupky dupky o kousek dál k druhému vysílači nad Horní Lhotou - bod (8). Ten byl opravdu kousek, tedy bez možnosti otevřít další úkol. Odtud opět šlapeme dál přes rosnou louku - pokud jste zapoměli tak bahno a mokro - u popelnic na Homolštejnu se zbavujeme smetí a i s Králíkovým týmem šlapeme kolem kostela v Horní Lhotě a dorazíme na další volitelný bod (11) - svatý obrázek. BTW nikdy jsem si neuvědomil, kolik je v české krajině křížků, svatých obrázků, křížových cest, Madon, kapliček, kostelů, kostelíků, zvoniček, ... mraky! Nevím, jestli jsi byl, milí čtenáři, v Litvě u městečka Šiauliai na hoře křížů. Je to místo z největší koncentrací křížů na metr čtvereční na světě. A taky jeden z největších kýčů na světě. Moravská krajina má hustotu menší, ale o móóóoc krásnější.

Králíkovci si vytahují úkol Odpalovaná a my PŘEZDÍVKOVANOU. Vypadá to jednoduše - nebudeme si až do dalšího bodu říkat jmény, ale novými přezdívkami. Jsme děsivě rafinovaní - domlouváme se, že Čolek bude Č, Simba S a Maty dostal přezdívku M. Přestože je na další bod - zříceninu Sehrad - kousek, stihneme každý ztratit 50 bodů. První zaboduje Maty, mírně se naštve a zbytek cesty na hrad se tváří naprdle a vůbec nemluví. Druhý boduju já. Třetí je Čolek - který během cesty nemluví prakticky vůbec. Ovšem moji správnou přezdívku Simba kolegiálně pronese také - asi chce zachovat rovnováhu zásluh a chyb v týmu.

Na povinný bod PB1 Sehrad jdeme velmi výhodnou zkratkou přes další polomy, trní a houštiny - ze kterých nás nakonec vyvede cesta, kterou nám jistě seslal některý z dobrých skřítků. Za chvíli jsme na Sehradu, zvaném též Engelsberg, či Tetov - hrdé tvrzi, vlastněné šlechtici i loupeživými rytíři. Po pěti pásech hradeb, valů, příkopů a bran již není ani památka, přesto je díky popadaným stromům hrad chráněn docela dobře. Provedeme důkazní foto a odcházíme k blízkému jezírku splnit povinný úkol. Jezírko původně zásobovalo vodou hradní pány a zvířectvo a možná i některé jeho příkopy. Dnes je to hnusná zelená louže plná řas, hnijícího dřeva a nějakých podivných slizíků a breberek.

Protože tohle Přežití máme úžasňácký americký filtr na pitnou vodu Sawyer, který odfiltruje vše až do průměru jednoho mikronu, a protože nám již dochází pitná voda, tak naberu vodu do nouzové půllitrovky a pro jistotu přihodím i jednu tabletku desinfekce - s tím, že budu drsnej a v nouzi nejvyšší ji vyzkouším na sobě. Nouze nakonec nenastane. Nejsm drsnej :-)

Povinný úkolem je PEXESOVANÁ - jeden z nejzábavnějších letošních úkolů. Překvapivě spočívá ve hraní pexasa pro tři hráče - místo dvojic máme trojice. Tak se pohodlně uvelebíme na sluníčku, Čolek najde kus kůry jako podložku pod pexeso a za chvíli máme splněno. Ještě něco málo sníme a jdeme dál. BTW větu "ještě něco malého sníme" si můžete přidat téměř kamkoli v textu kolikrát je vám libo - nemůžete udělat chybu. Tohle Přežití byla jedna velká žranice.

Čolek vymyslí, že půjdeme po modré na rozcestí pod Klenčovem a tam se uvidí, jak na tom budeme silově a časově. Ušlapkáme tedy dva, či tři kilometrůky, na rozcestí opět potkáme Králíky a vyhodnotíme situaci - ano, jsme na tom dobře. A tak pokračujeme na žlutou a dolů strmým svahem po cestě, která v mapě je a v lese není, až ke studánce - volitelný bod (30). Potkáváme tu pro změnu opět Jirkův tým, vyzýváme je na souboj a jeden zápas vyhraje. Konečně. Já jsem opět poražen - Jiřík, o půl metru vyšší a metrůk těžší, je pro mě nerozlousknutelný oříšek.

Studánka je dobře utajená, ale nakonec ji najdeme, vyfotíme a vytahujeme si úkol typu B - POSTIŽENÁ. Protože vůbec nevíme, jak jej splnit, kousek popocházíme, vybalíme oběd - ano, zase jíme - a přemýšlíme, jak přesunout celý tým pouze dvěma nohama dvou různých lidí a dvěma rukama o 40 metrů. Napadne nás trakař - dva jednozoozí skákají a nesou třetího, který jde jako trakař. Ale trakařovat, když vám někdo pořád naprosto nevyzpytatelně cuká nohama, to fakt nejde. A skákat po jedné, když máte držet trakař, který se sebou pořád vrtí a cuká nohama - to taky moc nejde. Nakonec plníme úkol blbou flignou a smiřujeme se s penalizací za nesplněný úkol.

Míjí nás opět Králíkův tým a po chvíli i V+V+V, které následujeme a studujeme, jak plní úkol SÁŇKOVANÁ. Když dojdeme ke Studánce u Žáby = volitelný bod (16), vytáhneme si jej také. Naštěstí to na další bod - Starý Světlov - není moc daleko - a tak zapřáhnou Matyho s Čolkem na dvě třímetrové šňůry, na kterých jsou přivázané půllitrové PETKY plné vody a vyrážíme vpřed, za bandou důchodců a školou povinných mrňat. Jsou čistí, svěží, dobře vyspaní a najezení, kolektivně družní - dobře jim tak, měli jít na Přežití.

Lahve se bimbají na provázcích, kluci jsou psi spřežení, tak se jim pěkně šlape, za chvíli jsme na Starém Světlově - volitelný bod (15). Parkuju psi u přístřešku s cedulí, která vypadá jako důkazní. Už tu čeká Jirkův tým a vypadá optimisticky. Vytahuju obálky, předávám je Čolkovi, který nabízí a Maty šťastnou rukou vylosuje úkol KAMENOVANÁ.

Máme postavit z šesti šutrů co největší věž a všechny šutry si pak férově rozdělit a odtáhnout další dva body. Vybíráme malé šutěrky a postavíme věž 37 cm vysokou. Pak si Maty všimne, že je jen z pěti šutrů. Přidávám další šutřík a podaří se mi jen 33 cm věž. No - co už. Jen co dostavíme, začne lejt jak s konve a pěkně se

ochladí. Chvilí tedy čekáme pod přístřeškem, spolu se dvěma dalšími týmy, navlékáme další druhou, někteří i třetí vrstvu - můžete si samozřejmě jako vždy doplnit: "ještě něco malého sníme, bahno, mokro" - a přemýšlíme, co dál. Maty už je docela unavený, Čolek jako vždy nic neříká. Nakonec se rozhodneme vylézt ještě na volitelný bod Baba (24), který je bez úkolu a za 100 bodů.

Stále čekáme až přestane pršet, Čolek prozkoumává zříceninu a po chvíli začínáme plnit úkol RYBIČKOVANÁ. Jen co vyndáme provázky, kroužky a Čolek dotáhne pevný, 3 metry dlouhý prut, začne znovu pršet. Vyrobíme tedy udici z třímetrového provázku a ohnutého hřebíku a čekáme na konec druhého deště.

Chytání rybiček třímetrovým prutem, který v prostředku drží jeden slepý nešika, na jednom konci jeden vidoucí nešika, navigovaný na třetím konci posledním zoufalým nešikou z týmu, který se snaží chytit kroužek na klíče položený na zemi háčkem nešikovně umláceným z dvoucentimetrového hřebíku, přivázaným na metrovém kusu tenkého provázku, za silného větru, je fakt chuťovka.

Háček téměř není možné dostat ke kroužku a když se tam dostane, tak se odmítá otočit ke kroužku správnou stranou. A - když se k ní konečně otočí a kroužek zahákne - tak se při pokusu o zvednutí kroužek zase vyvlékne, nebo z háčku po vteřině vypadne. A když udělám háček užší a víc zaháknutý, tak jím zase za kroužek nezachytíme. Nepomůže ani improvizované olůvko, i když to je pravděpodobně stejně proti pravidlům. Nakonec po hodinovém snažení úkol vzdáváme - nechytili jsme ani jeden kroužek. Nenaberu kroužek ani když chytinu provázek přímo rukou pět centimetrů nad kroužkem.

Jestli se vám zdá divné, že plníme druhý úkol na jednom bodě, tak jo - je to divné a my jsme si toho právě teď taky všimli. Za nějakého záhadného zmatení mysli jsme otevřeli druhý úkol typu A. Tak se rozhodujeme tvářit se, že se nic nestalo, a splnit jej na dalším bodu typu A. Šupajdíme tedy na Babu, kde jsou krásné rozhledy a kde z Matyho - který na vrchol vyběhne supermanským tempem jako první - pod nátlakem vypadne, že jej bolí hlava a je mu nedobře. Opravdu vypadá, že jej něco bolí a je mu dosti nedobře.

Gentlemansky nabízím odvoz záchranným vozem bez postihu. Maty odmítá. Nabízím odvoz jakýmkoli vozem. Maty odmítá. Nabízím možnost odvozu bez postihu jakýmkoli vozem a ujistění, že zbytek týmu bude pokračovat a nebude Matymu nic vyčítat. Maty odmítá. Za mě - palec nahoru. Já bych už dávno jel domů. Po Podolí. Po lékárně. Do p...

Pokračujeme tedy zpět na Starý Světlov, kde se potřebujeme vyfotit u té správné důkazní cedule, a pak dál po hřebeni ke kapličce provodovské křížové cesty - volitelný bod (19). Zhruba v půlce cesty - přibližně někde u dalšího z mnoha polomů - Čolek zjišťuje, že nechal na Světlově bundu a při odchodu jsme si jí nevšimli, neboť ji pečlivě zahodil na mokrou zem a bunda je maskovací.

Zanecháme tedy Matyho s flaškou pitné vody na hlídce u batohů a spěcháme zpět pro bundu - která je stále na zemi. Šup tedy zpět za Matym, kterému už je - napojenému a odpočinutému - lépe. Domlouváme se, že vyzkoušíme, jestli problém nespraví pořádné vyspání, překonáme další hromadu padlých stromů a za chvíli jsme u Kapličky. Potkáváme tam Káčkovy. A jako zde otevíráme úkol typu A - RYBIČKOVANÁ, který jsme úspěšně nesplnili na Světlově.

Po krátké pauzičce a focení pokračujeme kolem křížové cesty na Maleniska (nezapomeňte - stále je nutno přidávat za každou druhou větu "něco 'malého' jíme, bahno, voda") a já se pokouším rozptýlit kluky pověstí o mlynářce, mariánském zjevení a zázračné vodě na Malenisku, která vyléčí úplně všechno, když znáte tu správnou modlitbičku. U provodovského kostela Panny Marie Sněžné - volitelný bod (18) - doplníme vodu, řádně se napijeme, ať jsme řádně vyléčení a Maty nabírá půl litru pro mamku. Pravděpodobně také zdá tu správnou modlitbičku - je mu viditelně lépe. Také potkáváme dvě sympatické dámy turistické, které ocení naši fyzickou zdatnost, inteligenci a luzný zjev a vzájemně si popřejeme šťastnou cestu.

Původní myšlenka je sejít na ještě jeden bonusový bod Sv. František Saleský (22). Nakonec ale nenajdeme přímou cestu lesem a tak jen scházíme dolů k asfaltce, odpočineme v turistickém přístřešku, přejdeme potok po rozpadající se dřevěné lávce, obejdeme chatu s divným dědou a výhružně - zákazovou cedulí a po krátkém odpočinku se vydrápeme na Rýsov. Tam si už lebedí Králíkův team a opravuje na noc rozpadlý přístřešek pod Čertovou skálou.

Původně jsem chtěl kluky rozptýlit ještě pověstí o Čertově skále, kohoutovi, provodovském mlynáři a loupežnickém pokladu na Starém Světlově, ale jsou teď v dobré náladě. Schovávám si historky a komický převlek na dobu, kdy udeří trudomyslnost. Jdeme tedy dál směr Provodov - na bonusový bod Pomník boje proti fašismu (21) na hřebeni Rýsova už kluci nechtějí - za chvíli bude stejně tma. Pokračujeme tedy na sever k Provodovu po naučné stezce. Na kraji lesa místo nenajdeme, na bývalém hřbitově s krásným trávníčkem a pěkným výhledem kluci spát nechtějí. Ale mezi těmito dvěma odmítnutými body, jen pár set metrů pod Rýsovem, je krásný remízek s perfektně rovným zeleným tunýlkem na kraji lesa, vystlaný listím, chráněný houštím před větrem a vysokými duby před deštěm a rosou. Jdeme tam.

Zručně zrobíme přístřešek s Čolkovy celt, mých turistických holí a jednoho habru. Usteleme si, povečeříme a za chvíli už kluci chrupkají. Já ještě docela dlouho poslouchám spousty ptáků v křovinách kolem, kteří se snaží překonat Frekvenci 1 a ráááadio Impuls současně - a docela se jim to daří. Přiletí i datel a slyším holuba doupňáka (asi), nad loukou létají netopýři, kolem chodí srnec a našťvaně řve jak na lesy. Kolem šustí něco malého a živého. Korunami stromů cloumá vítr.

Ráno si docela pospíme - i ranní ptáče jako já se budí až po šesté a ještě hodinku si lebedím ve spacáku, poslouchám ranní vysílání ptačího rádia a čekám, až se ze spacáků vyloupnou i kluci. Když se tak stane, posnídáme každý ze svých zásob - nejvydatněji asi Maty, bohatě nadívanou bagetu - sbalíme batohy a vyrážíme na cestu. Původní myšlenka ze včerejška byla jít přímo do cíle po žluté. Dnes ráno jsme pěkně odpočinutí, najezení, počasí je úžasné a zdá se nám škoda nevyužít dne. Tedy - přesněji - mě se zdá škoda jít přímo do cíle. A kluci na tento názor nakonec rádi, musí, přistoupit. Samozřejmě i dnes stále platí: "bahno, voda, jíme".

Zamíříme tedy k bonusovému bodu (23) - Kříž u Provodova. cestou hrajeme slovní fotbal, bereme v potoce vodu a filtrujeme, příjemnou procházkou přes louky se dostaneme ke křížku u borůvkové farmy, vyfotíme důkaz a rozhodneme se neotevřít žádný úkol.

Pokračujeme přes Provodov k dalšímu Kříži - bod 34. Cestou hrajeme hádání povolání. Kluci neuhodli "kosmonaut" - dokonce ani neví kdo byl Vladimír Remek a Oldřich Pelčák. Fakt nevím, proč do té školy vůbec chodí. U křížku otevíráme úkol typu C - PINKANÁ a míjí nás Jirkův tým a za chvíli i tým Římánků. To nás motivuje ke změně trasy. Nepokračujeme původně zamýšlenou nejkratší trasou na Klenčov, ale šlapeme přes "vlajku" směr Hlavničkova studánka (bod 26). Zajímalo by mě, zda je to studánka Baťovského ředitele Hlavničky, nebo jen shoda jmen.

Cesty nejsou úplně podle mapy, ale nakonec po krátkém odpočinku (stále platí jídlo, bahno, voda - ale to je snad samozřejmé) nacházíme nějakou bahnitou cestu - dnes je skoro všechno a všude bahnivé, občas i asfalt - a přicházíme na výraznou křižovatku. Tady si splníme pinkanou v základním provedení a jdeme

hledat Hlavničkovu studánku a důkazní nápis nad ní. Nějakou studánku brzy najdeme, ale není na ní žádný nápis a mapově vypadá ne zcela přesně. Celá mapa je kapánek nepřesná. Potok teče po opačné straně cesty - nebo možná cesta vede po opačné straně potoka. Potkáváme zde opět Římánky - také hledají studánku.

Nechám kluky chvíli odpočívat a pátrám ještě dalších pár set metrů, až studánku najdu - velmi dobře maskovanou a bez vody. Vracím se pro kluky a vyhlašuji soutěž "kdo najde studánku". Vyhraje Čolek. Vytahujeme si úkol B - LENTILKOVANÁ - moc příjemný úkol. Za pár kliků a oběhů se najíme lentilek, jen Čolek musí plnit plnění PETKY pusou - bez použití rukou - což znamená - vzhledem k nepřítomnosti pitné vody - přetahovat vodu z jedné Petky do druhé. Naštěstí máme úžasný emerický filtr i s emerickým brčkem. Brčko Čolek uchopí do pusy, saje a plive, až povinného půl litru přesaje a přeplive.

Nakonec se v dobré náladě, posilnění lentilkama, rozhodneme splnit i bonus a ponořit se v blízkém jezírku na deset sekund po krk do vody. Naštěstí je zde liduprázdno, neboť plavky nemáme. Klukům tvrdím, že je voda docela teplá, ale opak je pravdou - je děsně studená, špinavá, je mi jen po pás a na dně je bahna nad kolena, musím se tedy - místo očekávaného ponoření do vody - posadit do bahna, abych vyhověl pravidlům. Pro kluky je bahna až po zadek, ale nějak se do něj dokážou zapíchnout až po krk ponořit - ještě štěstí, že jsou tak hubení - a já napjatě čekám, jestli vůbec dokážou vylézt ven... jo, dokážou. Voda je opravdu motivujícíně studená.

Usušíme se nepotřebným oblečením (můj šátek a Matyho tepláky) a sluníčkem. Velmi dobře naladěni vydáme se k poslednímu nepovinnému bodu naší cesty - křížek na Jaroslavických pasekách (27). Orientačně pohodovka - pořád po asfaltě. Cestou hrajeme hádání předmětu v batohu. Ke křížku je malá zacházka, kolem koníci, chalůpky. Opět chvilku pauzujeme a plni optimismu - konec se blíží - pochodujeme k cíli. Cestou si zpíváme Generála Laudóna, Okoř a jiné populární songy. Také dál hrajeme hádání.

A je to tady - cíl - turistický přístřešek Pindula. Jsou tady už všechny týmy, až na Plaváčkův a Luigiho. A máme ještě hodinu času. Jsme prostě dobří! Popovídáme si s ostatními, vyměníme zkušenosti, Před čtvrtou přijede Míša, zváží potraviny a objeví se i Plaváčkův tým. Poslední týmové potřesení rukou a rozjíždíme se domů.

Bylo to fajn. Měl jsem super tým, který předčil veškerá očekávání. Kluci makali, nestěžovali si, perfektně se o sebe postarali. Neprošli jsme všechny nepovinné body, ale zvládli jsme jich přesně tolik, aby nás přežití těšilo. Nesplnili jsme všechny úkoly na maximum, ale dali jsme do nich v rámci možností, sil a času všechno. Děkuji celému týmu za super víkend, Děkuji Plaváčkově za přípravu perfektního Přežití a bezva trasu. Děkuji Velkému duchu za super počasí. A těším se na příští rok.

Hau kolapi!
Simba

